

The CRISIS and Beyond
Emerging Greek Art in Times of Trouble

Με την ευγενική χορηγία/Supported by:

The CRISIS and Beyond
Emerging Greek Art in Times of Trouble

Hellenic Centre, Λονδίνο/London
14–16/03/2011

Περιεχόμενα

- 8 Πρόλογος
- 12 Είναι η κρίση κακό πράγμα;
Θανάσης Μουτσόπουλος
- 26 Νίκος Βαρυτιμιάδης
- 30 Βασιλική Γκότση
- 34 Παναγιώτης Λαμπρινίδης
- 38 Κατερίνα Μπαρμπούτη & Σόλης Μπαρκή
- 42 Γιάννης Πακαπούκας
- 46 Ηλίας Παπανικολάου
- 50 Χρήστος Προσύλης
- 54 Αριστοτέλης Γιώργος Σοφιανόπουλος
- 58 Γιώργος Φερέτος

Contents

9	Foreword
13	Is crisis a bad thing? Thanassis Moutsopoulos
26	Nikos Varytimiadis
30	Vasiliki Gkotsi
34	Panayotis Lamprinidis
38	Katerina Barabouti & Solis Barki
42	Yannis Pakapoukas
46	Elias Papanikolaou
50	Christos Prossylis
54	Aristotelis George Sofianopoulos
58	George Feretos

Πρόλογος

Ένα από τα χαρακτηριστικά των καιρών μας, το οποίο αποτελεί τη βασική αιτία των μεγαλύτερων προβλημάτων που ταλανίζουν τις σύγχρονες κοινωνίες, είναι η έλλειψη ηθικής. Αν αναζητήσει κανείς τα βαθύτερα αίτια που οδήγησαν στην παγκόσμια οικονομική κρίση, την οποία βιώνουμε σήμερα, εύκολα θα διακρίνει ότι βρίσκονται στην έλλειψη ηθικής που χαρακτήριζε και χαρακτηρίζει (;) στελέχη χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων, δημόσιων οργανισμών και κυβερνήσεων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, η σημερινή κατάσταση στην ελληνική οικονομία. Η κρίση που βιώνουμε δεν είναι μόνο οικονομική. Είναι πολιτική, είναι κοινωνική, είναι και επιχειρηματική. Είναι κρίση ηθικής. Πολλοί αναρωτιούνται: υπάρχει αύριο για την Ελλάδα; Πώς θα είναι η Ελλάδα μετά την κρίση;

Έχοντας επίγνωση των οικονομικών δυσκολιών της εποχής μας, και ειδικά αυτής της περιόδου, αποφασίσαμε συνειδητά, ως Σύνδεσμος Υποτρόφων του Ιδρύματος Α. Γ. Λεβέντη, να δώσουμε τη δυνατότητα σε νέους Έλληνες καλλιτέχνες να αποκαλυφτούν, ερμηνεύοντας ή μορφοποιώντας αντικείμενα, αισθήματα ή σκέψεις και προτείνοντας τη δική τους ξεχωριστή θεώρηση της πραγματικότητας και της αλήθειας για την Ελλάδα της κρίσης και του μελλόντος.

Η έκθεση με τίτλο: *The CRISIS And Beyond – Emerging Greek Art in Times of Trouble* παρέχει σε καλλιτέχνες την ευκαιρία να αποτυπώσουν ή να ερμηνεύσουν με το δικό τους τρόπο συγκεκριμένες ή αφηρημένες εικόνες από τον κόσμο γύρω τους, έννοιες, ιστορίες και συναισθήματα από την Ελλάδα του σήμερα και του αύριο.

Θα ήθελα να απευθύνω τις πιο εγκάρδιες και ειλικρινείς ευχαριστίες μου προς τους συντελεστές αυτής της προσπάθειας. Τον θανάση Μουτσόπουλο, επιμελητή της έκθεσης, για την πολύτιμη βοήθεια και υποστήριξη, το Ελληνικό

Foreword

The lack of morals is a sign of our times and one of the main reasons why contemporary societies are facing a number of problems. If one were to dig deeper into the causes of the world financial crisis we are dealing with today, the roots of it could be found in the lack of morals which was and maybe still is commonplace in financial institutions, public service organisations and governments. The current state of the Greek economy is a resounding example. The Greek crisis is not just financial. It's political, it's social, it's entrepreneurial. It's a moral crisis. Many people wonder if there is a future for Greece and how will the country manage to survive this.

With the financial difficulties of our time in mind, we have made a conscious decision, as The A. G. Leventis Foundation Scholars Association, to give young Greek artists an opportunity to reveal themselves by interpreting or shaping objects, feelings or thoughts and by bringing forward their own unique viewpoint on the Greek crisis, its realities and truths, and on what tomorrow holds for Greece.

The exhibition entitled *The CRISIS and Beyond – Emerging Greek Art in Times of Trouble* aims to serve as a platform for young Greek artists to encapsulate or interpret, in their own style, images, notions, stories and feelings about Greece's present and, more importantly, its future.

I would like to express my sincere and profound gratitude to the people who contributed to this effort. I would like to thank Thanassis Moutsopoulos, the curator of the exhibition, for his valuable help and commitment to this project, the Hellenic Centre in London for their hospitality, Aegean Airlines for their practical support, the artists who trusted us with their works and the A. G. Leventis Foundation for continually supporting and encouraging our

Κέντρο του Λονδίνου για τη φιλοξενία, την Aegean Airlines για την έμπρακτη στήριξη της προσπάθειάς μας, τους καλλιτέχνες για την εμπιστοσύνη που μάς έδειξαν και το Ίδρυμα Α. Γ. Λεβέντη για τη συνεχή υποστήριξη των πρωτοβουλιών μας. Τέλος, ένα μεγάλο ευχαριστώ σε κάθε ένα μέλος του Δ. Σ. του Συνδέσμου Υποτρόφων του Ιδρύματος Α. Γ. Λεβέντη για την προσπάθεια και τον πολύτιμο χρόνο που έχουν διαθέσει ώστε να γίνει πραγματικότητα ένα όραμα: η πρώτη εκδήλωσή μας εκτός Ελλάδας. Σοφία, Ιωάννα, Βασιλική, Παυλίνα, Θεοδώρα, Γιάννη και Αρετή, σας ευχαριστώ!

Αλέξανδρος Αντωναράς

Πρόεδρος Δ. Σ.

Σύνδεσμος Υποτρόφων Ιδρύματος Α. Γ. Λεβέντη

efforts. Finally, a big thank you goes to each and every board member of the A. G. Leventis Foundation Scholars Association for committing so much effort and time into bringing one of many visions to fruition: our first organised event outside Greece! Sophia, Johanna, Vassiliki, Pavlina, Theodora, Yanni and Areti, thank you!

Alexandros Antonaras

President

A. G. Leventis Foundation Scholars Association

Είναι η κρίση κακό πράγμα;

Θανάσης Μουτσόπουλος

Τα τελευταία δύο χρόνια η Ελλάδα βρίσκεται συχνά στα πρωτοσέλιδα του ευρωπαϊκού τύπου. Όμως η επικαιρότητα που το προκαλεί αυτό κάθε άηλο πάρα ευχάριστη είναι. Η χώρα που μέχρι πρόσφατα ήταν συνδεδεμένη, για τους Ευρωπαίους, με τουριστική ανάπτυξη, θάλασσα, παραλίες, ερωτικές αποδράσεις και, πιο πρόσφατα, τη διεξαγωγή των Ολυμπιακών αγώνων, σήμερα ταυτίζεται με πολύ βίαιες κοινωνικές αναταραχές και, από πέρσσι, με μια οικονομική κρίση στα όρια της χρεωκοπίας. Παρακολουθώντας τις διάφορες εκπομπές της ιδιωτικής ελληνικής τηλεόρασης τα μοτίβα παραμένουν τα ίδια με αυτά που κυριάρχησαν τα τελευταία χρόνια: ξανθιές χαμογελαστές παρουσιάστριες, εύθυμο κλίμα, κουτσομπολίστικα σχόλια για τη ζωή των «διασήμενων»... Όμως κάτι στην ατμόσφαιρα έχει αλλάξει. Η Ελλάδα του 2011 δεν είναι η ίδια με αυτή των προηγούμενων ετών. Η στιγμή αυτή δεν μοιάζει καθόλου τυχαία για να ανοίξει μια συζήτηση για την κατάσταση της ελληνικής τέχνης στο εξωτερικό.

Αυτές οι τελευταίες (δύο;) δεκαετίες υπήρξαν το πεδίο ενός νεοελληνικού οράματος που σήμερα μοιάζει απελπιστικά μετέωρο: οι καταναλωτικές δυνατότητες του πολίτη έφθασαν σ' ένα απόγειο χωρίς προηγούμενο, νυχτερινά κέντρα, πολυτελή αυτοκίνητα, ακριβά ρούχα άρχισαν να αφορούν όλο και περισσότερους Έλληνες που έβλεπαν ότι μπορούσαν πλέον να τα αποκτήσουν, έστω και με καταναλωτικά δάνεια και πιστωτικές κάρτες. Και η τέχνη; Αυτές οι δύο δεκαετίες σηματοδεύτηκαν από την έλευση και σταδιακή εξάπλωση καλλιτεχνικών μοτίβων από τις αγγλόφωνες χώρες, κυρίως το Λονδίνο. Αν μέχρι τότε στην Ελλάδα η παράδοση μιας αναπαραστατικής ζωγραφικής έμοιαζε αδιάσειστη, στη δεκαετία του '90 αυτό άρχισε να αμφισβητείται. Μια σειρά από γκαλερί που άνοιξαν σε πιο εναλλακτικές περιοχές του κέντρου της πρωτεύουσας έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην εξάπλωση αυτή, ενώ ο κυρίαρχος πρωταγωνιστής αυτής της περιόδου υπήρξε το ίδρυμα ΔΕΣΤΕ του συλλέκτη Δάκη Ιωάννου.

Is crisis a bad thing?

Thanassis Moutsopoulos

Over the past couple of years, Greece has often featured in European news stories. However, the reasons for this media exposure are rather gloomy. A country that until recently has conjured up images of a bustling tourist destination, sunny, beautiful beaches, romantic getaways and, more recently, the 2004 Olympic Games, is now thought of as a turbulent place of violent social unrest and, as of last year, a country on the brink of economic collapse. Watching Greek TV shows you'd think it was business as usual: cheery blonde presenters, glamorous atmosphere, celebrity gossip... Yet things have changed. Greece in 2011 is no longer what it used to be. It looks like this is a proper moment to start a discussion on the state of Greek art abroad.

The last (two?) decades gave rise to a collective aspiration that today seems tragically out of place: consumerism reached an unprecedented peak; expensive night clubs, luxury cars, designer labels became an easily ac-

cessible goal to more and more Greeks who could finally get their hands on them, even if that meant getting a bank loan or owning numerous credit cards. And what about art? These two decades have seen an influx and gradual dissemination of artistic trends from English speaking countries, London predominantly. The '90s saw a challenge to the long tradition of Greek representational art that until then seemed unshakable. The numerous galleries that sprung up in exciting new neighbourhoods in the centre of Athens played a huge part in this, with DESTE, the foundation of contemporary art established by the collector Dakis Ioannou, leading the way. The foundation's spaces would familiarize Greek art lovers with a great many artists who came to prominence in New York and London (and occasionally Tokyo). The new trends were all about humour, pop visuals and frivolity. The new platforms of expression such as installation and performance art, photography and video, would gradually catch up with

Οι εκθεσιακοί του χώροι παρουσίασαν σε πολυάριθμες περιπτώσεις τους καλλιτέχνες που βγήκαν στο προσκήνιο στη Νέα Υόρκη και το Λονδίνο (εκάστοτε και στο Τόκιο). Το χιούμορ, η ποπ αισθητική κι ένας ανάληφρος χαρακτήρας ήταν οι νέες τάσεις, ενώ τα νέα μέσα των εγκαταστάσεων [installations], του βίντεο, της φωτογραφίας και της περφόρμανς παραμέρισαν σταδιακά τη ζωγραφική αναπαράσταση που θα κρινόταν (γι' άλλη μια φορά στην ιστορία του 20^{ου} αιώνα) «παρωχημένη», ενώ η χειροναξία και το σχέδιο διασώθηκαν σε ανάληφρες, κοριτσιίστικες συχνά, μικρότερες διαστάσεις (σε μικρά χαρτιά ή ριζόχαρτα). Το άλλο μοντέλο που αμφισβητήθηκε, βασισμένο επίσης στα λινδρέζικα πρότυπα, ήταν αυτό του βετεράνου καλλιτέχνη με την πολυετή πορεία και τη σταδιακά κλιμακούμενη χρηματιστηριακή αξία. Τη θέση του πήρε η, συχνά γρήγορη, εναλλαγή εικονοσάρηδων καλλιτεχνών που προβάλλονταν από τα media ως το «φαινόμενο της χρονιάς» για ν' αντικατασταθούν στη συνέχεια από άλλους νεότερους. Ξαφνικά, η μεγάλη διεκδίκηση της Νέας Βρετανικής Τέχνης της δεκαετίας του '90 βρήκε το χωρικό αντίστοιχό της στην αθηναϊκή σκηνή.

Τα τελευταία χρόνια τα ίδια κέντρα προβάλλουν μια νέα, λίγο διαφορετική, κατεύθυνση: αυτή της «πολιτικής τέχνης». Η νέα τάση συνέπεσε με την πρωτοφανή κοινωνική αναταραχή των τελευταίων τριών ετών. Έτσι τα πολιτι-

κά σχήματα, «της μόδας» πλέον στα εικαστικά, θα κυμανθούν από ανώδυνες πολιτικές αναφορές σε επαναστάσεις του παρελθόντος ή στις πολιτικές του φύλλου έως τις ευθείες και συγκεκριμένες αναφορές στα γεγονότα του αθηναϊκού Δεκέμβρη του 2008. Με τον ίδιο τρόπο όμως που οι μαζικές κινητοποιήσεις που προκάλεσε η δολοφονία του 16χρονου από τον αστυνομικό, σταδιακά εκφυλίστηκαν, έτσι και οι νέοι εικαστικοί σταδιακά αντικατέστησαν το «επαναστατικό» προφίλ με μια στροφή στην ενδοσκοπήση και τις δυσοίωνες ή πένθιμες αναφορές ενώ, παράλληλα, είδαμε και μια στροφή προς τις θεματικές αποδράσεις: αν η πραγματικότητα γύρω μας μοιάζει τόσο απογοητευτική τότε, ίσως, θα αναζητήσουμε τη διέξοδο σε μη ρεαλιστικές, φανταστικές θεματολογίες. Αυτή η τάση, φυσικά, έχει διεθνώς αναλογίες με μεγάλες κινηματογραφικές παραγωγές (Lord of the Rings, Harry Potter, Narnia, Avatar), οι οποίες, παρά τις εκάστοτε μεταφορές ή συμβολισμούς που εκφράζουν, παραμένουν κατά βάση αποδράσεις από μια συχνά δυσάρεστη πραγματικότητα. Και ίσως γι' αυτούς τους λόγους γνωρίζουν εντυπωσιακή επιτυχία και στην Ελλάδα.

Αν η αλλαγή της δεκαετίας βρίσκει την ελληνική τέχνη να διαπνέεται από έντονο πεσιμισμό κι εσωστρέφεια, αυτό δε σημαίνει ότι αυτή η κατάσταση δεν μπορεί ν' αποτελέσει ένα εφαλτήριο για μια νέα, πιο δημιουργική περίοδο. Από

pictorial representation which, once again in the course of the 20th century, was considered defunct. Crafts and etchings were also popular in lighter, often girly and smaller outputs. Another traditional assumption, also a London import, was crushed during those years, that of the veteran artist with the long career and rising value. In his place, we saw an often quick rotation of twenty-something artists, who were portrayed by the media as the next best thing only to be replaced shortly after by other, even younger, artists. Suddenly, the phenomenon of the '90s Brit Art scene had found its topical equivalent in Athens.

In recent years the spotlight has been given to a new, slightly different approach, a more political art. The emergence of this trend coincided with the unforeseen social unrest of the last three years. The expression of political views in art has so far ranged from harmless references to past revolutionary movements to sexual politics and direct comments on the Athenian riots of December 2008. However, in the same way the mass demonstrations, provoked by the killing of a sixteen-year-old by a policeman gradually lost scope, so young artists started abandoning revolutionary themes in favour of a more esoteric, soul-searching approach, with often gloomy or mournful connotations, whilst also exploring the idea of escaping a disappointing

reality and finding solace in mystical, imaginary worlds. This of course was somewhat influenced by big blockbusters such as Lord of the Rings, Harry Potter, Narnia and Avatar, films that, no matter what symbolisms or metaphors they convey, are still basic stories of escaping an often unpleasant reality, possibly one of the reasons why they were so successful in Greece.

At the turn of the decade Greek art is characterised by pessimism and introspection, yet this doesn't mean that its current state can't be a springboard for a new, much more creative period. It could be said that Greek art may be in its most mature phase, having finally broken with two centuries of cultural dependency, mainly on Western European artistic influences. The fact that young people, artists obviously being no exception, seem today radically disappointed or unfulfilled, is nothing but the best guarantee for things to come. In any case, it's a unique moment to explore the state of Greek art.

The premise of this exhibition, the co-existence of four Athens and four London-based young Greek artists, is an ideal focal point for comparisons: to what extent do the former express the notion of locality and the latter absorb London's vibe or project a more international outlook? Answers are by default based on specific cases, without ignoring the existence of numerous

μια άποψη, τα εικαστικά σ' αυτή τη χώρα ίσως βρίσκονται στην πιο ώριμη περίοδό τους, έχοντας, επιτέλους, φτάσει στο σημείο ν' αμφισβητήσουν σχεδόν δύο αιώνες δυτικοευρωπαϊκών επιρροών. Το γεγονός ότι οι νέοι άνθρωποι, και οι εικαστικοί δεν αποτελούν εξαίρεση βέβαια, μοιάζουν σήμερα ριζικά δυσαρεστημένοι ή ανικανοποίητοι δεν μπορεί παρά να είναι η καλύτερη εγγύηση για τις εξελίξεις που θα ακολουθήσουν. Όπως και να 'χει, πιστεύω ότι είναι μια εξαιρετική στιγμή να εξερευνήσει κανείς την ελληνική τέχνη. Η αφορμή αυτής της έκθεσης, στην οποία συνυπάρχουν τέσσερις καλλιτέχνες με έδρα την Αθήνα και τέσσερις με βάση το Λονδίνο, φαίνεται ιδανική για να γίνουν συγκρίσεις: σε τι βαθμό οι μεν προβάλλουν έναν χαρακτήρα εντοπιότητας και σε τι βαθμό οι δε αφομοιώνουν το περιβόον κλίμα του Λονδίνου ή αποκτούν ένα πιο οικουμενικό βλέμμα; Οι απαντήσεις δεν μπορεί παρά να βασίζονται στις συγκεκριμένες περιπτώσεις, χωρίς ν' αγνοεί κανείς το γεγονός ότι πολλοί ακόμη δραστηριοποιούνται στις ίδιες μητροπόλεις. Οι Έλληνες σήμερα συχνά εκφράζουν το παράπονο, ότι οι Ευρωπαίοι δεν ασχολούνται πλέον μαζί τους όπως παλιά. Αυτό το παράπονο που μοιάζει κακομαθημένου παιδιού έχει ιστορικές βάσεις: η Ελλάδα του 19^{ου} αιώνα ευτύχησε να έχει στραμμένα τα φώτα της Ευρώπης επάνω της. Αυτό όμως, όπως ήταν φυσικό, δεν κράτησε πολύ. Οι Έλληνες του 20^{ου} αιώνα (ίσως και του 21^{ου}) ακόμη δυσκολεύ-

ονται ν' αποδεχτούν αυτό το γεγονός. Το 1829 ο Victor Hugo έγραφε: «Στον αιώνα του Λουδοβίκου ΙΔ' υπήρξαμε Ελληνιστές, σήμερα είμαστε Οριενταλιστές.» Μετά απ' αυτό, αναρίθμητες τάσεις και μορφές ακολούθησαν. Και σήμερα; Σήμερα μπορεί ξανά η ελληνική τέχνη να προκαλέσει το ενδιαφέρον της Ευρώπης;

Τα έργα του **Νίκου Βαρυτιμιάδη** βασίζονται σε μια πολύπλοκη νοητική κατασκευή, η οποία επιδιώκει να ξεπερνάει μορφές και αισθητικές προς όφελος της αφήγησης. Συμβολικά γεωμετρικά σχήματα, εξηρησιοιστική γραφή, μελάνια και μαυρόασπροι τόνοι χρησιμοποιούνται, πέρα και μακριά από τις πρωτογενείς τους καταγωγές, για να γεφυρώσουν νοήματα συχνά αντιφατικά. «Η δουλειά μου έχει να κάνει με τις διαφορές αληθιά και τις ομοιότητες μεταξύ μυθολογίας και πραγματικότητας», γράφει ο ίδιος. Όσοι επιμένουν να βλέπουν μορφοπλαστικές συγγένειες (ή ακόμη και εννοιολογικές) θα βρουν σχέσεις με τα έργα του Ross Bleckner ή, ακόμη, με γερμανούς καλλιτέχνες όπως ο Anselm Kiefer. Αληθιά σε εγκαταστάσεις μεγάλης κλίμακας εισάγει γεωμετρικές, μονοκονδυλιές, αρχιτεκτονικές κατόψεις, ενώ συχνά χρησιμοποιεί τη φωτογραφία στην οποία επεμβαίνει με γεωμετρικές. Παρουσιάζει ακόμη γεωμετρικά γλυπτά που προεκτείνουν το μοτίβο της μονοκονδυλιάς στις τρεις διαστάσεις. Ο Βαρυτιμιάδης είναι ένας καλλιτέχνης στη δουλειά του οποίου

other such artists who are active in these two cities. Greeks often complain that Europeans no longer pay them any attention. A grievance that seems rather childish and yet has some truth in it, as Greece was lucky enough to hold Europe's attention for most of the 19th century. This of course didn't last long and Greeks throughout the 20th (maybe even the 21st) century have struggled to come to terms with it. In 1829 Victor Hugo wrote, "In the age of Louis XIV everyone was a Hellenist, now they are all Orientalists". Countless trends followed. And now? Could Greek art have a new chance to attract Europe's attention once again?

Nikos Varytimiadis' pieces are based on a complex mental structure, aiming to transcend images and aesthetics in order to best serve the narrative. Symbolical geometric shapes, expressionistic writing, inks, black and white tones are used, far and beyond their origins, to bridge often contradictory notions. "My work deals with the differences but also the similarities between mythology and reality", writes the artist. Those who insist on seeing formalistic affinities, or even semantic ones, will find some relevance with the work of Ross Bleckner or even German artists, such as Anselm Kiefer. Elsewhere, in large scale installations, Varytimiadis introduces geometries, strokes, architectural plans and very often he uses geometrically manipu-

lated photographs. He also produces geometric sculptures, which give a three-dimensional expression to the stroke concept. Nothing in his work is as it seems on the surface...

Vasiliki Gkotsi's medium is painting and her subject is the human face. Portraits and self-portraits are fervently painted, in a way that colour acts as a layer of camouflage flooding the entire surface of the canvas and imbuing it with an almost soul-exposing quality. The face is no longer just a face but, also, a psychological landscape. The value of her work is her persistence in working on something over and over again, something another artist could describe as "monotonous", and thus reaching the maturity which we encounter in her art today. In fact, her work bares such little resemblance to that of an "up and coming" artist that the viewer is compelled to approach it as something of the highest artistic maturity.

The sculptor **Panayotis Lamprinidis** constructs compositions that usually include one or two people, more often men with females sometimes making an appearance. Through these small dialogues or monologues the artist comments on the overall state of the modern metropolitan man. The style of these bodies is derived from the toy industry and reaches an almost dangerous perfection. Modern man,

τίποτε δεν είναι όπως φαίνεται σε πρώτο επίπεδο...

Το θέμα της ζωγραφικής της **Βασιλικής Γκότση** είναι το πρόσωπο. Πορτρέτα ή αυτοπορτρέτα δουλεύονται πυρετικά, ώστε το χρώμα, ένα στρώμα σαν καμουφλάζ που διαπερνάει όλη την επιφάνεια του πίνακα, ν' αποκτήσει μια ψυχοδηλωτική επιστροφή πάνω στην επιφάνεια των προσώπων. Το αποτέλεσμα είναι το πρόσωπο να μην είναι μόνο πρόσωπο, αλλά να μετατρέπεται σε ένα ψυχαναλυτικό τοπίο. Η σημασία της δουλειάς της Βασιλικής Γκότση βρίσκεται στην εμμονή να δουλεύει κάτι, που κάποιος βιαστικός θα χαρακτήριζε «μονότονο», επί χρόνια, ξανά και ξανά, εξελίσσοντάς τη δουλειά ώστε ν' αγγίξει την ωριμότητα στην οποία τη βρίσκουμε σήμερα. Πράγματι, το έργο της Γκότση ελάχιστα σχέση έχει με αυτό ενός «ανερχόμενου» εικαστικού, προκαλώντας τον θεατή να την αντιμετωπίσει με τα κριτήρια της πιο υψηλής καλλιτεχνικής ωριμότητας.

Ο γλυπτής **Παναγιώτης Λαμπρινίδης** κατασκευάζει συνθέσεις που περιέχουν, συνήθως, ένα ή δύο πρόσωπα, συχνότερα άνδρες, όμως και η γυναίκα έχει την παρουσία της. Μέσα απ' αυτούς τους μικρούς διαλόγους, ή μονολόγους, ο καλλιτέχνης σχολιάζει τη συνολική κατάσταση του σύγχρονου μητροπολιτικού ανθρώπου. Η αισθητική αυτών των σωμάτων, δανεισμένη από τη βιομηχανία των παιχνιδιών, αγγίζει μια επικίνδυνη

τελειότητα. Ο σύγχρονος άνθρωπος, βομβαρδισμένος από τα media και τον καταναλωτισμό, μοιάζει οριακά μπερδεμένος: ποια είναι η σχέση της ερωτικής επιθυμίας με την ομορφιά; Είναι αυτή η τελευταία συνυφασμένη με την απόλυτη τελειότητα ή, αντίθετα, επιτείνεται από μεμονωμένες ατέλειες; Στη δουλειά του Λαμπρινίδη είναι η μίξη αληθοφάνειας και αντι-φυσικότητας που σοκάρει. Εδώ η τελειότητα ξεπερνάει τις αντοχές μας όταν κατασκευάζει τρισδιάστατα ομοιώματα ανθρωποειδών υπό κλίμακα. Η τελειότητα έγκειται στο γεγονός ότι τα γλυπτά του δανειζονται την αισθητική αλήθεια και την τεχνολογία από τη βιομηχανία κατασκευής κούκλων. Παρ' όλα αυτά, πολύ γρήγορα, ο θεατής αντιλαμβάνεται ότι πίσω απ' αυτή την τελειότητα και τη φαινομενική ευτυχία, κάτι δεν πάει καλά.

Η δουλειά της **Κατερίνας Μπαρμπούτη** μοιράζει την εικαστική της πορεία σε πολλαπλές κατευθύνσεις, αυτή της ζωγραφικής, των γλυπτικών εγκαταστάσεων μεγάλης κλίμακας και της περφόρμανς, με έμφαση στην κινησιολογία, τη φωνή και τα κρουστά – σε συνεργασία με τον περκασιονίστα Σόλη Μπάρκη. Οι αναφορές της βρίσκονται στην παγκοσμιότητα της κουλτούρας και την κατάσταση του πλανήτη σήμερα, στις οσμώσεις μεταξύ των διαφορετικών πολιτισμών. Αυτό το αίσθημα της παγκοσμιότητας, ότι ο πλανήτης δεν είναι τίποτε άλλο από ένα χωριό, όπως έγραφε ο Marshall McLuhan, σε

bombarded by media and consumerism, looks almost confused. What is the connection between sexual longing and beauty? Is the latter interconnected with absolute perfection or do sporadic imperfections, by contrast, make it seem more pronounced? The combination of plausibility and over-refinement in the sculptor's work shocks the viewer, as perfection in the form of three-dimensional human effigies tests his or her limits. To achieve this perfection Lamprinidis lends heavily from the stylistic and technical resources of doll manufacturers. Despite all this, very soon, the viewer understands that beneath the flawless façade something is amiss.

Katerina Barabouti's work takes her creativity to multiple directions as it uses various media, such as painting, grand scale sculptural installations and performance, with an emphasis on movement, voice and percussion – in collaboration with the percussionist Solis Barkis. Her work references global civilization, intercultural osmosis and the state of the planet today. This feeling of globalization, that the planet is nothing but a village, as Marshall McLuhan wrote, hits you right away in every aspect of Barabouti's work: when you watch her performance art you feel the fusion of rebetiko with freestyle jazz or primeval African ceremonies; when you follow her visual art you feel that the same elements take a material form.

It's a peaceful and positive art. An art that expects only the best from the seemingly bleak future.

Giannis Pakapoukas' works have multiple layers of information and (immaterial) matter. Architectural and spatial concepts seem to be of great interest to him, such as architectural geometries that are twisted and disfigured. Despite the fact that it's created entirely (?) on a computer, his work alludes much more to traditional painting rather than the clichés of the digital world. The apocalyptic dimension of his works present yet another approach, solution even, to the hardships of the financial crisis we are struggling with.

A student of one of the purest modernist professors to have taught at the Athens School of Fine Arts, Nikos Kessanlis, **Elias Papanikolaou** is making a huge turn in his career in order to (re) discover a sense of locality. This sense is based on traditional archetypal figures, such as, mainly, Fotis Kontoglou, Dimitrios Pikionis and, later, Rallis Kopsidis, and is aiming to establish an alternative route for Greek painting by drawing heavily on Byzantine artistic heritage in order to bypass the cultural dominance of Western Europe. Pikionis wrote, "Cezanne's *Practice* led me away from western values. Byzantium and the east revealed to me that creating a symbolical language opposed to nature and the stuff of imitation is the only

χτυπάει κατακούτελα σε όλες τις εκφάνσεις του έργου της Μπαρμπούτη: όταν παρακολουθείς τις περφόρμανς νιώθεις ότι ξαφνικά γεφυρώνονται τα όρια μεταξύ ρεμπέτικου τραγουδιού, free jazz ή αρχέγονων τελετουργιών της Αφρικής· όταν βλέπεις τα πηλαστικά έργα αισθάνεσαι ότι τα ίδια αιτήματα παγώνονται σε αισθητικές παρουσίες. Είναι μια ειρηνική και αισιόδοξη τέχνη, μια τέχνη που προσμένει μόνο το καλύτερο από αυτό το (φαινομενικά) δυσοίωνα μέλλον...

Τα έργα του **Γιάννη Πακαπούκα** είναι πλούσιες διαστρωματώσεις πληροφορίας και (άυλης) ύλης. Η υπόθεση της αρχιτεκτονικής και του χώρου φαίνεται να τον απασχολούν έντονα, όπως και οι κτιριακές γεωμετρίες που διαστρέφονται και παραμορφώνονται. Παρά το γεγονός ότι παράγεται εξ ολοκλήρου (;) μέσω υπολογιστή, η δουλειά του θυμίζει πιο πολύ την εμπειρία της ζωγραφικής και λιγότερο τα κλισέ του ψηφιακού κόσμου. Η αποκαλυπτική διάσταση των έργων του δίνει μια άλλη προσέγγιση (ήυση;) στο θέμα της Κρίσης που μας μαστίζει...

Σπουδάζοντας με έναν από τους ακραιφνείς μοντερνιστές καθηγητές που διδάξαν στην Α.Σ.Κ.Τ. της Αθήνας, το Νίκο Κεσσανλή, ο **Ηλίας Παπανικολάου** θα κάνει μια τεράστια στροφή στην πορεία του για να (ξανα)βρει μια παράδοση εντοπιότητας. Αυτή η παράδοση, βασισμένη σε αρχετυπικές μορφές

όπως ο Φώτης Κόντογλου (κυρίως), ο Δημήτρης Πικιώνης και –αργότερα– ο Ράλλης Κοψίδης, προσπαθεί να εγκαθιδρύσει έναν εναλλακτικό δρόμο για τη νεοελληνική ζωγραφική, πατώντας πάνω στη βυζαντινή κληρονομιά για να ξεπεράσει την πολιτισμική κυριαρχία της δυτικής Ευρώπης. «Η άσκηση της *Πρακτικής* του Σεζάν με ήγαγε μακριά από τα ιδεώδη της δύσης. Η Ανατολή και το Βυζάντιο μου αποκάλυψαν πως η δημιουργία μιας ανηγμένης απ' την φύση και απ' την ύλη της μίμησης συμβολικής γλώσσας, είναι ο δρόμος ο μόνος έγκυρος κι άξιος του πνεύματος, για να εκφράσει τις ιδέες και τα συναισθήματά μας απ' τη ζωή», έγραφε ο Πικιώνης. Ο Παπανικολάου, έχοντας αφομοιώσει την εμπειρία του μοντερνισμού, μοιάζει να θέτει ξανά τα ίδια αιτήματα, έχοντας το επιπλέον πλεονέκτημα της εμπειρίας της τέχνης των τελευταίων σαράντα ετών. Αναμφίβολα αποτελεί μια από τις πιο αξιόπιστες φωνές αυτής της πορείας στις μέρες μας.

Σε ένα παράλληλο αθλή απείρως διαφορετικό καλλιτεχνικό σύμπαν δραστηριοποιείται ο **Χρήστος Προσύλης**. Χρησιμοποιεί την περφόρμανς, τα ψηφιακά μέσα, τις διαδικτυακές επεκτάσεις και ουσιαστικά ανήκει σε μια (ολιγάριθμη) διεθνή πρωτοπορία που εξερευνά σε πειραματικά μοντέλα τις πηλαστικές γλώσσες των χρόνων που έρχονται. Αυτό που κάνει ιδιαίτερα παραδειγματική την περίπτωση του Προσύλη είναι η επιμονή του στην καθαρότητα στη χρήση

valid and worthy way for one's intellect to express our ideas and feelings about life". Papanikolaou, having assimilated the experience of modernism, seems to renegotiate the same issues, with the added advantage of all the achievements of the last forty years in art. He is undoubtedly one of the most bonafide representatives of this trend.

Christos Prossylis is active in a parallel yet entirely different artistic universe. He uses performance, digital media, the internet and he basically belongs to a [small] international avant-garde that explores the sculptural languages of the years to come in experimental ways. What makes Prossylis' work stand out is his insistence on the purity of the use of new media and his effort to create unique voices and aesthetics instead of reproducing those of the past. He uses the notion of the Body through actors and dancers, whilst redefining the tradition of ancient Greek drama by using digital projections. Aside from his artistic output, Prossylis is a prolific writer. His 2002 manifesto begins like this: "Each net citizen [netizen] has cultural self-determination and independence, regardless of their social, political or ideological status". And he is absolutely right.

Aristotelis Sofianopoulos is primarily a sculptor, yet he is also interested in painting and digital media. His main motifs, cells, webs/networks and

geometric compositions, serve as metaphors for the urban sprawl and the monotony of life in a metropolis, in this case Athens. Human figures stand alone in between shapes that crush them. In Plato's *Timaeus* the title character argues that the universe is made up of geometric shapes that can be represented by the first four numbers: one is a dot, two is a line, three and four are the simplest non-spherical solid object, a triangular pyramid. The frightening city panoramas and the metaphorical geometries of Sofianopoulos' work pertain to a renewed expressionistic tradition, redefined by the digital and virtual realms of our time.

George Feretos is yet another artist in this exhibition whose work can be categorized chronologically. His dark paintings are almost monochromatic, ochre or brown. Death, mourning and a boat more at place sailing a river in the underworld than the Mediterranean are the recurrent themes in his work. Feretos recreates the atmosphere of symbolist painting of the 19th century and his pieces are on a par with those of Odilon Redon or Arnold Böcklin (*Isle of the Dead*). Another recurring theme is the fish, which has little to do with a love for nature or even less to do with Greece than rather a dark metaphor. Possibly more than any other artist right now, George Feretos captures images that describe the state of Greece in 2011: gloomy but enchanting.

των νέων μέσων και η προσπάθειά του αυτά να μην αναπαράγουν γλώσσες και αισθητικές του παρελθόντος αλλιώς να δημιουργήσουν τα δικά τους. Χρησιμοποιεί την έννοια του Σώματος μέσα από ηθοποιούς και χορευτές και, παράλληλα, ψηφιακές προβολές ενώ επανερμηνεύει την παράδοση του αρχαίου ελληνικού δράματος μέσα από τις πιο καινούργιες πλαστικές γλώσσες. Πέρα από το καλλιτεχνικό του έργο, ο Χρήστος Προσύλης δημιουργεί πολυάριθμα και σημαντικά κείμενα. Το μανιφέστο που δημοσιοποιεί το 2002 ξεκινάει ως εξής: «Κάθε πολίτης έχει πολιτισμικό αυτοπροσδιορισμό και ανεξαρτησία, ασχέτως από την κοινωνική, πολιτική ή ιδεολογική του κατάσταση.» Έχει απόλυτο δίκιο.

Η βάση του **Αριστοτέλη Σοφιανόπουλου** είναι η γλυπτική, όμως τα μέσα του επεκτείνονται στη δισδιάστατη ζωγραφική και τις εφαρμογές ψηφιακών μέσων. Τα κυρίαρχα μοτίβα στη δουλειά του, οι κυψέλες, τα δίκτυα και οι γεωμετρικές συνθέσεις, λειτουργούν ως μεταφορές για τη χωρίς ποικιλία επέκταση των μεγαλουπόλεων και τη μονοτονία της μητροπολιτικής ζωής, στην περίπτωση μας, μάλλον την Αθήνα. Η ανθρώπινη μορφή στέκει μοναχικά ανάμεσα σε γεωμετρικές που την συνθλίβουν. Στον *Τίμαιο* ο ομώνυμος συνομιλητής του Πλάτωνα υποστηρίζει ότι το σύμπαν συνοδικά αποτελείται από απλά γεωμετρικά σχήματα τα οποία μπορούν ν' αναπαρασταθούν από

τους πρώτους τέσσερις αριθμούς: το ένα είναι ένα σημείο, το δύο είναι μια γραμμή, το τρία και το τέσσερα είναι το απλούστερο μη-σφαιρικό στερεό, μια τριγωνική πυραμίδα. Τα εφιαλτικά πανοράματα πόλεων και οι συμβολικές γεωμετρικές του Σοφιανόπουλου παραπέμπουν σε μια ανανέωση της εξηρησιονιστικής παράδοσης στα πλαίσια του ψηφιακού και εικονικού κόσμου των ημερών μας.

Ο **Γιώργος Φερέτος** είναι ακόμη μια περίπτωση καλλιτέχνη αυτής της έκθεσης που τα έργα του μοιάζουν πολύ δυσκολό να ταξινομηθούν χρονολογικά. Μια πολύ σκοτεινή ζωγραφική σε μονοχρώμεις, σχεδόν, της ώχρας ή του καφέ. Τα μοτίβα του είναι αυτά του θανάτου, του πένθους, της βάρκας που μοιάζει πιο οικεία στον Άδη παρά στον Σαρωνικό. Ο Φερέτος μεταφέρει την ατμόσφαιρα της συμβολιστικής ζωγραφικής του 19^{ου} αιώνα στις μέρες μας και τα έργα του μπορούν άνετα να συνομιλήσουν με αυτά του Odilon Redon ή του Arnold Böcklin (*Το Νησί των Νεκρών*). Σε άλλα έργα εμφανίζεται το μοτίβο του ψαριού, το οποίο όμως έχει πολύ λιγότερο να κάνει με μια φυσιοδιφική παράδοση ή, ακόμη λιγότερο, με ένα στίγμα «ελληνικότητας» και πολύ περισσότερο με κάποιο σκοτεινό συμβολισμό. Ίσως πιο χαρακτηριστικά απ' οποιονδήποτε άλλο καλλιτέχνη ο Γιώργος Φερέτος παρουσιάζει μια εικόνα που μπορεί να σχετιστεί με την Ελλάδα του 2011: δυσοίωνη αλλά γοητευτική.

**οι καλλιτέχνες /
the artists**

Νίκος Βαρυτιμιάδης / Nikos Varytimiadis

Ο Νίκος Βαρυτιμιάδης γεννήθηκε στην Τσεχία το 1979. Τελείωσε την Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Θεσσαλονίκης το 2006 και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στο Central St. Martins του Λονδίνου. Συμμετείχε στο Groepsproject, (A.I.R.) Archeology of the Future, στο Amersfoort της Ολλανδίας το 2007. Έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις στο Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης της Θεσσαλονίκης (*Το Όμορφο δεν είναι παρά η αρχή του Τρομερού*, 2009), στη γκαλερί DIFA, Θεσσαλονίκη (2009), στο Oxo Tower, Λονδίνο (*Necessary Illusions*, 2010) και στην Tank Gallery, Λονδίνο (2010). Ζει και εργάζεται στο Λονδίνο.

Nikos Varytimiadis was born in Jeseník, Czech Republic in 1979. He completed his BA at the Thessaloniki School of Fine Arts in 2006 and his MA at Central St. Martins, London in 2010. He participated in the Groepsproject, (A.I.R.) Archeology of the Future, Amersfoort, Holland in 2007. He has appeared in group exhibitions at the State Museum of Contemporary Art, Thessaloniki (*The Beautiful is only the beginning of the Terrible*, 2009), DIFA Gallery, Thessaloniki (2009), Oxo Tower, London (*Necessary Illusions*, 2010) and at the Tank Gallery, London (2010). He lives and works in London.

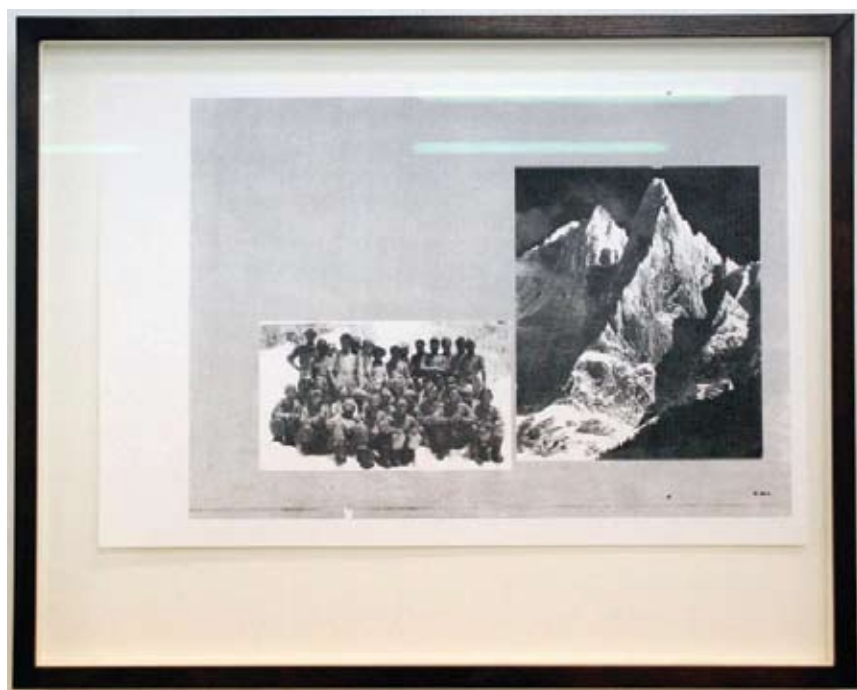
Χωρίς τίτλο/ Untitled, μεταξοτυπία/silkscreen print 24 x 34 (2010)

*Πάνω/This page: Until we meet again,
μεταξοτυπία/silkscreen print (2010)*

*Δεξιά σελίδα πάνω/Right page top: Potkan 2,
μεταξοτυπία/silkscreen print (2010)*

*Δεξιά σελίδα κάτω/Right page bottom: Zlaty Chlum 4,
μεταξοτυπία/silkscreen print 24 x 34 (2010)*

Βασιλική Γκότση / Vasiliki Gkotsi

Η Βασιλική Γκότση αποφοίτησε από την Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (1996) και από το Βασιλικό Κολλέγιο του Λονδίνου (1999) με πτυχίο και μάστερ στη ζωγραφική, αντιστοίχως. Έχει στο ενεργητικό της ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Αγγλία, Ελλάδα και Ηνωμένες Πολιτείες (Σαν Φρανσίσκο). Έχει εκθέσει στην Εθνική Πινακοθήκη Προσωπογραφιών του Λονδίνου στο διαγωνισμό Προσωπογραφίας της BP το 2002, όπου και έλαβε έπαινο, και πάλι το 2003. Έλαβε μέρος στη σημαντική έκθεση *Πάσχον Σώμα* στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης στην Κρήτη το 2004 δίπλα σε διεθνείς καλλιτέχνες όπως οι R. Gober, M. Abramovic, R. Bleckner, K. Smith, M. Hatum, M. Quinn και άλλοι. Πρόσφατα η δουλειά της επιλέχθηκε στη Βασιλική Ακαδημία των Τεχνών του Λονδίνου για την έκθεση Summer Exhibition 2010. Η δουλειά της έχει εκδοθεί σε οκτώ διαφορετικούς καταλόγους και κοσμεί εθνικές και διεθνείς συλλογές.

Vasiliki Gkotsi graduated from the Athens School of Fine Art (1996) and the Royal College of Art (1999) with a BA and a Ma in Painting respectively. Since then she has had solo and group exhibitions in England, Greece and the USA (San Francisco). Her work has been exhibited at the National Portrait Gallery, at the BP portrait award in 2002, where she was commended, and again in 2003. *The Suffering Body*, a major group exhibition at the Centre of Contemporary Art in Greece (Crete) in 2004, allowed her work to be exhibited next to international artists such as R. Gober, M. Abramovic, R. Bleckner, K. Smith, M. Hatum, M. Quinn et al. Recently she exhibited at the Royal Academy of Arts at the Summer Exhibition 2010. Her work has been published in eight different catalogues and graced private national and international collections.

Same Face 11, ηάδι σε καμβά/oil on canvas 73 x 60 (2010)

Πάνω/This page: Same Face 5, ἡάδι σε καμβά/oil on canvas 23 x 19 (2010)

*Δεξιά σελίδα πάνω/Right page top: Same Face 1,
ἡάδι σε καμβά/oil on canvas 163 x 163 (2001)*

*Δεξιά σελίδα κάτω/Right page bottom: Same Face 3,
ἡάδι σε καμβά/oil on canvas 191 x 183 (2007)*

Παναγιώτης Λαμπρινίδης / Panayotis Lamprinidis

Ο Παναγιώτης Λαμπρινίδης είναι εικαστικός καλλιτέχνης. Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας με καθηγητή τον Γεώργιο Λάππα. Κατά την περίοδο 1993–1999 δίδαξε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας στον Τομέα Γλυπτικής. Και από το 2005 έχει αναλάβει τη θέση του Καλλιτεχνικού Διευθυντή της Δημοτικής Πινακοθήκης Καλαμάτας. Έχει παρουσιάσει τρεις ατομικές εκθέσεις και έχει συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές.

Panayotis Lamprinidis is a visual artist. He studied at the Athens School of Fine Art under George Lappas. From 1993 to 1999 he taught Sculpture at the Athens School of Fine Art. Since 2005 he is the Artistic Director of the Kalamata Municipal Gallery. He has had three solo exhibitions and has participated in numerous groups shows.

Όλα τα έργα/All the pieces: Μέταλλο επιχρωματισμένο/Coloured metal 30 x 30 x 30 (2010)

Κατερίνα Μπαραμπούτη – Σόλης Μπαρκή / Katerina Barabouti – Solis Barki

Η **Κατερίνα Μπαραμπούτη** είναι εικαστικός και performer. Σπούδασε στην Αθήνα (Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, καθηγήτρια: Ρένα Παπασπύρου), τη Βαρκελώνη (U.B.) και το Λονδίνο (Goldsmiths, καθηγήτρια: Anna Furse). Έχει κάνει τρεις ατομικές εκθέσεις, πολλές performances και συναυλίες, έχει σκηνογραφήσει και παίξει σε θεατρικές παραγωγές και έχει συμμετάσχει σε διεθνείς διοργανώσεις και Μπιενάλε. Έχει λάβει διακρίσεις (HELMEPA/UNER-UNESCO, Russian Art-Critics Federation). Δημιούργησε με τον Σόλη Μπαρκή το σχήμα 4LIZARDS το 2009.

Ο **Σόλης Μπαρκή** είναι μουσικός, ζωγράφος και εικονογράφος. Με σπουδές στα κρουστά από όλο τον κόσμο, έχει διακριθεί με το προσωπικό του ιδιαίτερο δημιουργικό στυλ. Έχει λάβει μέρος σε πολλές παραστάσεις, φεστιβάλ και συναυλίες διεθνώς.

Katerina Barabpouti is a visual artist and performer. She has studied at the Athens School of Fine Arts (under Rena Papaspyrou), at the University of Barcelona and at Goldsmiths University of London (under Anna Furse). She has had three solo exhibitions, has played in many performances and concerts, and has done stage designs for the theatre. She has participated in international festivals and Biennales and has won the HELMEPA/UNER-UNESCO and the Russian Art-Critics Federation awards. She and Solis Barki co-founded 4LIZARDS in 2009.

Solis Barki is a musician, painter and illustrator. He has studied percussion and is well-known for his personal and unique creative style. He has participated in many shows, festivals and concerts around the world.

*Κατερίνα Μπαραμπούτη/Katerina Barabouiti,
Balkan Train, μικτή τεχνική/mixed technique*

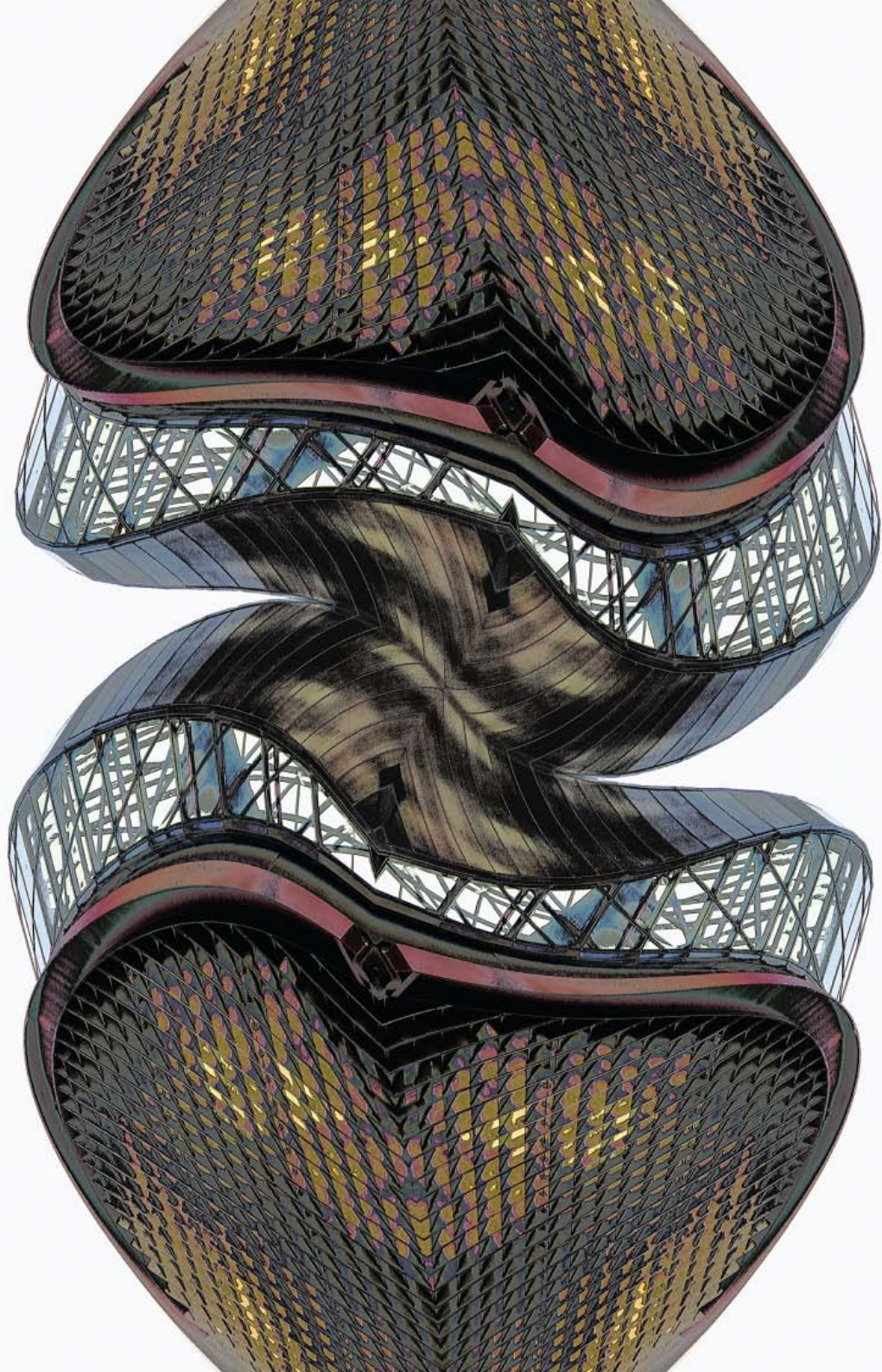
Balkan Express, 4LIZARDS παράσταση/performance

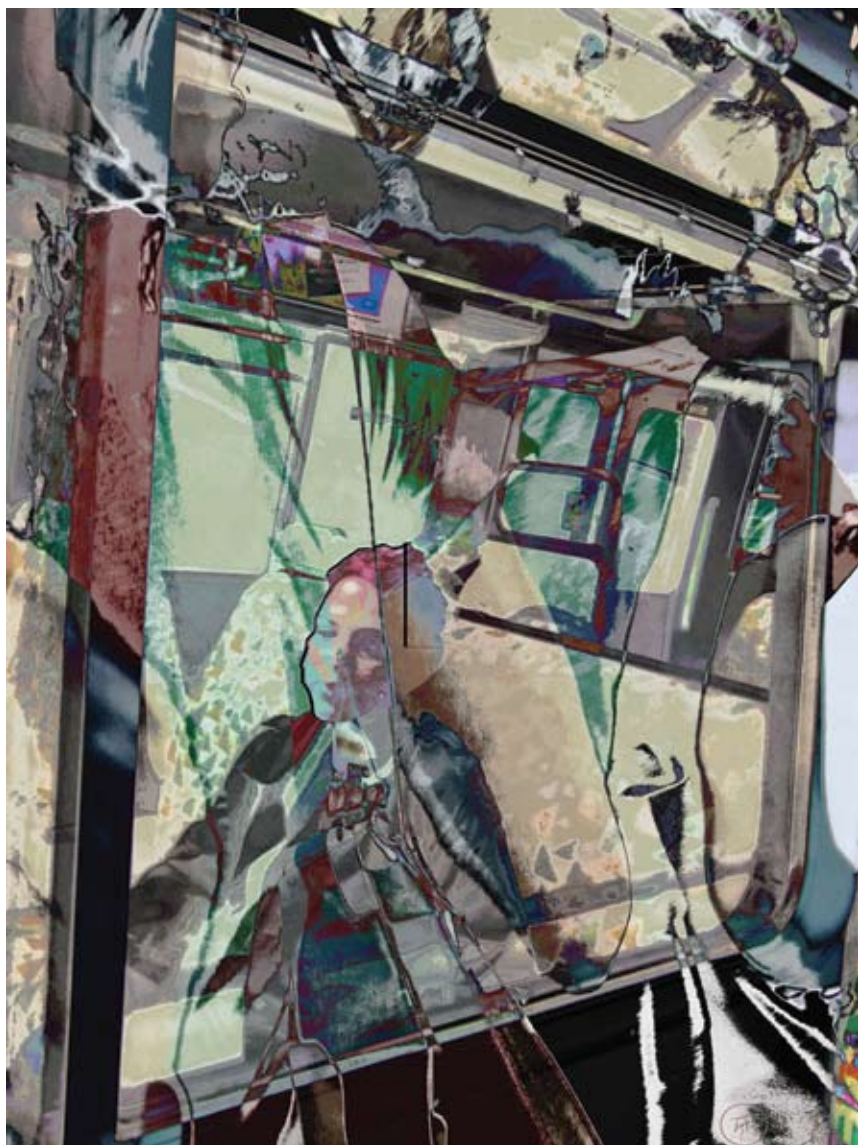

Γιάννης Πακαπούκας / Yannis Pakaroukas

Ο Γιάννης Πακαπούκας γεννήθηκε στη Γερμανία και μεγάλωσε στην Ελλάδα, όπου σπούδασε Λογιστική. Η δουλειά του χωρίζεται σε θεματικές ενότητες, ΜΥΣΤΙΚΑ, ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΕΣ ΟΨΕΙΣ και ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΚΙΕΣ. Το κάθε έργο είναι αυτόνομο και ταυτόχρονα μέρος μιας ενότητας, ενώ τα έργα συνδέει μεταξύ τους ένα μικρό κείμενο. Τα εργαλεία της καλλιτεχνικής δημιουργίας του είναι η φωτογραφία και η ψηφιακή τεχνολογία. Ήδη υπάρχοντα χρώματα και σχήματα αποτελούν τις βάσεις της ψηφιακής του παλέτας προτού υποβληθούν σε μια διαδικασία μετάλλαξης για να αποκαλυφθούν εκ νέου με καινούρια ιδιότητα και από άλλη οπτική γωνία. Στην παρούσα έκθεση παρουσιάζει τέσσερα έργα από τις ενότητες ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΕΣ ΟΨΕΙΣ και ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΚΙΕΣ. Ατομικές εκθέσεις του έχουν παρουσιαστεί στα Hellenic Centre (Λονδίνο 2010), Art Depot (2009) και Redroaster (Brighton 2009). Ζει και εργάζεται στο Λονδίνο.

Yannis Pakaroukas was born in Germany and grew up in Greece, where he studied Accounting. His work is divided into themes, SECRETS, ARCHITECTURAL VIEWS and HUMAN SHADOWS, where each artwork is an individual piece and at the same time part of a theme. A short text interconnects the pieces within each theme. The tools for this creative process are photography and digital software. The foundations of his digital palette are existing colours and shapes which go through a transformation process to reveal a hidden schema with a new identity and perspective. On the current exhibition he presents four artworks from the themes HUMAN SHADOWS and ARCHITECTURAL VIEWS. He has had solo exhibitions at the Hellenic Centre (London 2010), Art Depot (2009) and Redroaster (Brighton 2009). He lives and works in London.

*Προηγούμενη σελίδα/Previous page: MOTION – Opportunity of a new world (2010)
Πάνω/This page: SOLITUDE – I missed your eyes (2010)*

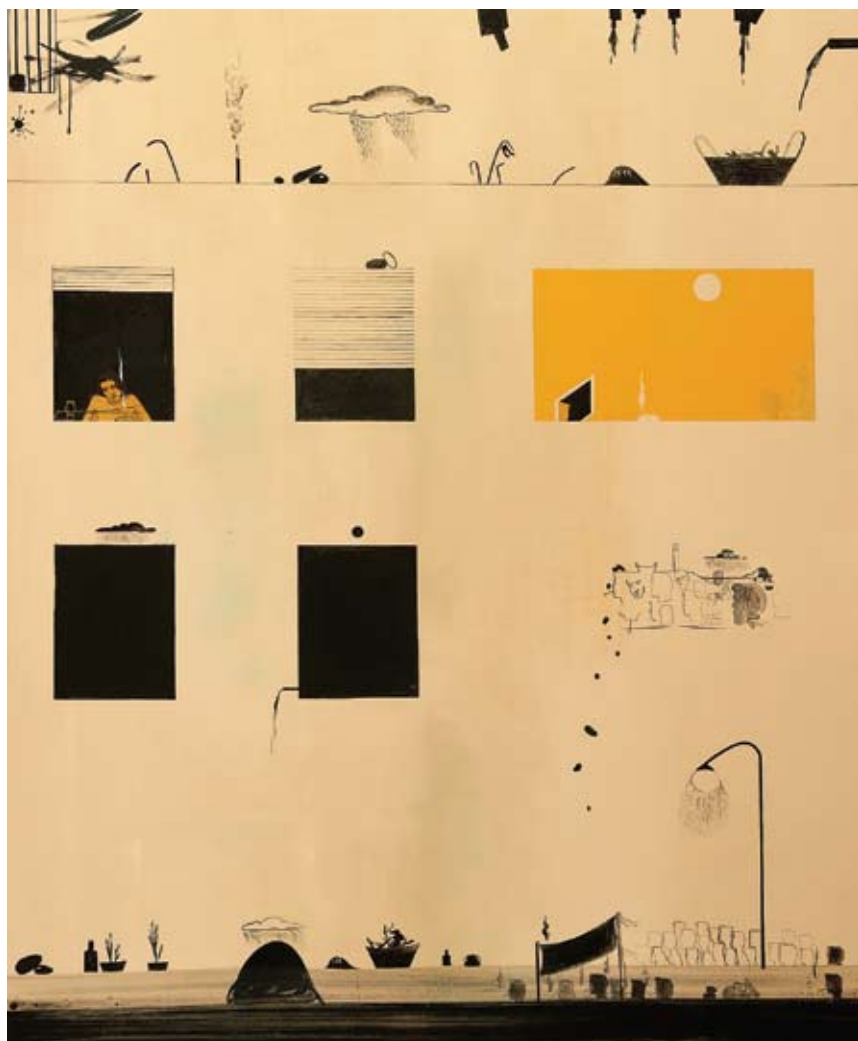
*Δεξιά σελίδα πάνω/Right page top: STRENGTH – Nothing more powerful than my soul (2010)
Δεξιά σελίδα κάτω/Right page bottom: RECOLLECTION – Too much for nothing (2010)*

Ηλίας Παπανικολάου / Elias Papanikolaou

Ο Ηλίας Παπανικολάου γεννήθηκε το 1974 στην Αθήνα. Σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας με δάσκαλο τον Νίκο Κεσσανλή. Στο πέμπτο έτος της φοίτησής του, το 1996, παρουσίασε στην γκαλερί Άρτιο την πρώτη ατομική του έκθεση. Ακολούθησαν ατομικές εκθέσεις στις γκαλερί Ζουμπουλάκη (2000), Titanium (2006), Αστρολάβος (2009), Μελάνυθρος (2011) και πληθώρα σημαντικών ομαδικών εκθέσεων, δημοπρασιών και εικαστικών δράσεων. Έργα του βρίσκονται σε ιδιωτικές και εταιρικές συλλογές και μουσεία. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Elias Papanikolaou was born in Athens in 1974. He studied painting at the Athens School of Fine Arts under Nikos Kessanlis. In his senior year, in 1996, he presented his first solo exhibition at the gallery Artio. Since then he has had solo exhibitions at the galleries Zoumboulaki (2000), Titanium (2006), Astrolavos (2009), Melanithros (2011) and has also appeared in many group exhibitions, auctions and artistic actions. His works can be found in private and corporate collections and museums. He lives and works in Athens.

Σκόνες και κόλλα σε καμβά/Pigment powder and glue on canvas 180 x 150 (2011)

*Όλα τα έργα σ' αυτό το δισέλιδο/All the pieces on this spread:
Σκόνες και κόλλα σε καμβά/Pigment powder and glue on canvas 40 x 40 (2011)*

Χρήστος Προσύλης / Christos Prossylis

Ο Χρήστος Προσύλης είναι σκηνοθέτης, new media artist και συγγραφέας. Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1969. Σπούδασε υποκριτική, σκηνοθεσία και θεατρολογία στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Πήρε Master in Digital Arts από την Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας και το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο. Είναι υποψήφιος διδάκτορας στο Middlesex University του Λονδίνου. Εργάζεται κυρίως πάνω στο φιλμ και το βίντεο, τη βιντεοτέχνη, τη διαδικτυακή και ψηφιακή τέχνη, τη θεατρική πρακτική και την καλλιτεχνική έκφραση σε μικτές πλατφόρμες μέσων, χρησιμοποιώντας νέες τεχνολογίες. Σκηνοθετεί θεατρικά έργα, ταινίες και performance art ενώ τακτικά διδάσκει προσφέροντας καλλιτεχνικά εργαστήρια. Γράφει για την τέχνη και την τεχνολογία, το φιλμ και το βίντεο, το θέατρο, τη φιλοσοφία, καθώς και διηγήματα, σενάρια, θεατρικά και λογοτεχνικά έργα. Από το 2003 ζει και εργάζεται, το μεγαλύτερο διάστημα, στο Λονδίνο. Είναι ο εμπνευστής και Καλλιτεχνικός Διευθυντής του London Greek Film Festival.

Christos Prossylis is a new media artist, film/theatre director and writer. He was born in Athens in 1969. He studied Acting, Film Directing and Theatre Studies at the University of Athens. He holds a Masters degree in Digital Arts from the Athens School of Fine Arts and National Technical University of Athens. He is a PhD candidate at Middlesex University, London. He is working in theatre practice, film, net art, digital art, video art, performance art, interactive media and new media art, using new technologies. He also directs films and theatre plays and offers workshops. He writes articles about art and technology, theatre, film and video, and philosophy, as well as short stories, novels, theatre plays and film scripts. Since 2003 he lives and works, mostly, in London. He is the founder and Artistic Director of the London Greek Film Festival.

April 2002

supported by

MANIFESTO

about net art

Eurocomet.Zeit.Offize

Each net citizen has cultural self-determination and independence, regardless their social, political or ideological status.

Net citizen is a potential cultural athlete of internet world.

The internet world is a democratic world and it should remain a space of independent expression.

There is no equality and democracy, as far as the access of each citizen of analogical world into the internet world is concerned. I hope that this fact will be change soon.

Each stage of transfer from the analogical to internet world, includes dangers of exploitation for the potential net citizen. This point needs attention and particular concern.

I do not accept the transfer of elements of analogical world into the internet world, with the pretext of art work. The beautiful pictures and the interactive environments, do not certify an art work in internet cosmos on their own.

I accept as internet art work, each work that functions under the absolute and undoubted dynamics of expression of net citizen - as artistic author, only on the platform of the growth of internet.

I agree that today the internet world is still to be found in its infantele progress stage. The borrowing elements from the analogical world are essential for its progress. The absolute rejection of these elements will also give the sing for its addressness.

I do not accept the space and the time, as structural elements of determination of internet world. On the contrary, I accept these, as frequent and necessary elements of imposition from analogical world to digital cosmos.

I accept the digital technology as essential structure of work and platform of definition of internet cosmos. I expect the overlapping and the replacement of this idea.

Μανιφέστο

για τη διαδικτυακή τέχνη

Ο διαδικτυακός πολίτης έχει πολιτιστική αυτοδιάθεση και ανεξαρτησία, έξω από κοινωνικό, πολιτικό ή ιδεολογικό status.

Ο διαδικτυακός πολίτης είναι εν δυνάμει πολιτιστικός αθλητής του διαδικτυακού κόσμου.

Ο διαδικτυακός κόσμος είναι ένας κόσμος δημοκρατικός και θα έπρεπε να παραμείνει ένας χώρος ελεύθερης έκφρασης.

Δεν υπάρχει αλληλία και δημοκρατία, όταν αφορά την δυνατότητα πρόσβασης κάθε πολίτη του αναλογικού κόσμου, στον διαδικτυακό κόσμο. Ευχόμαστε ότι αυτό κάποια θα αλλάξει.

Κάθε στάδιο μεταφοράς από τον αναλογικό κόσμο στον διαδικτυακό, ενέχει κινδύνους εκμετάλλευσης του εν δυνάμει διαδικτυακού πολίτη. Ούλο προσοχή και ιδιαίτερη μέριμνα το σημείο αυτό.

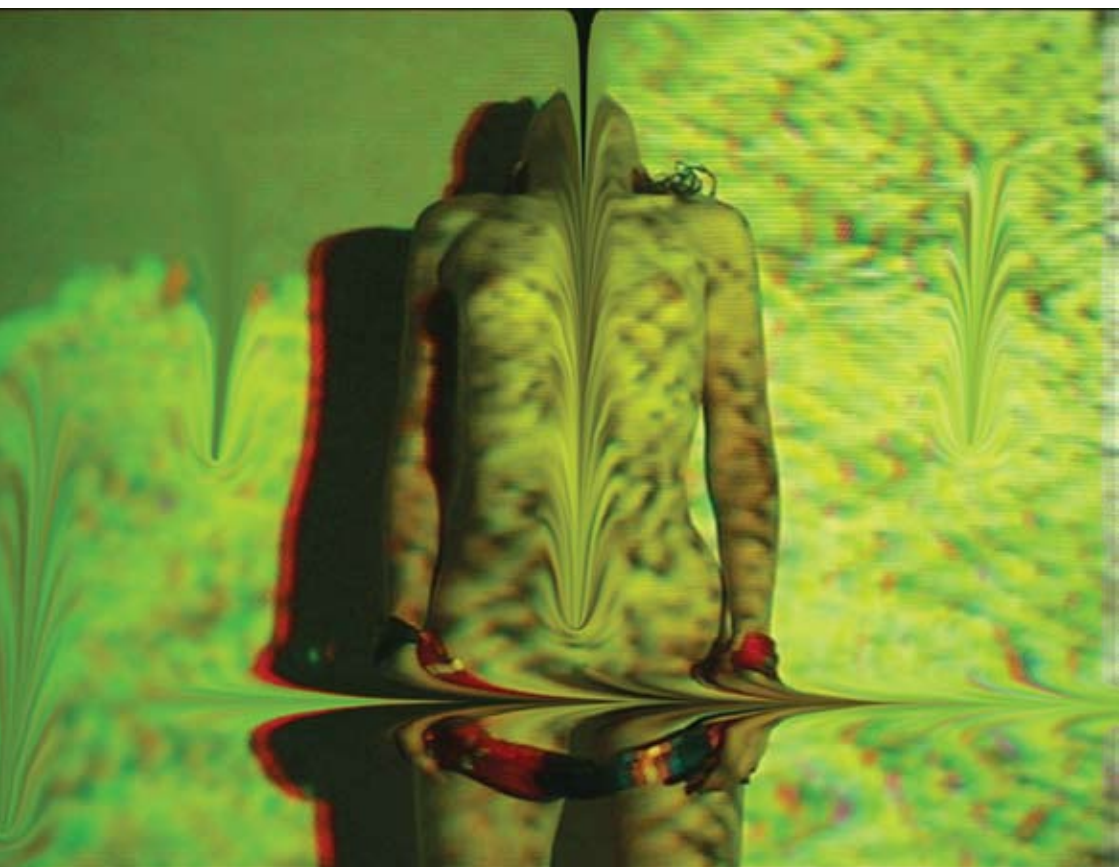
Δεν αποδέχομαι τη μεταφορά των στοιχείων του αναλογικού κόσμου στον διαδικτυακό, με το πρόσχημα του έργου τέχνης. Οι ωραίες εικόνες και τα διαδραστικά περιβάλλοντα, δεν πιστοποιούν από μόνο τους ένα έργο τέχνης στο διαδικτυακό.

Αποδέχομαι σαν διαδικτυακό έργο τέχνης, κάθε έργο που λειτουργεί κάτω από την απόλυτη και αδιαμφισβήτητη δυναμική της έκφρασης του διαδικτυακού πολίτη - ως καλλιτεχνικού δημιουργού, πάνω στην πλατφόρμα ανάπτυξης του διαδικτυακού και μόνο.

Συμφωνώ ότι σήμερα ο διαδικτυακός κόσμος βρίσκεται ακόμα στο νηπιακό του στάδιο ανάπτυξης. Το άνοιγμα επομέν από τον αναλογικό κόσμο είναι απαραίτητο για την ανάπτυξη του. Η απόλυτη απόρριψη αυτών των στοιχείων θα δώσει και το σημάδι της ενθλιψιστικής του.

Δεν αποδέχομαι το χρόνο και το χρόνο ως δομικά στοιχεία προσδιορισμού του διαδικτυακού κόσμου. Αντίθετα, το αποδέχομαι ως επιούσια και αναγκαία στοιχεία επιβολής του αναλογικού κόσμου στον ψηφιακό.

Αποδέχομαι την ψηφιακή τεχνολογία ως απαραίτητη δομή εργαλείου και πλατφόρμα έργου του διαδικτυακού κόσμου. Ευχόμαστε στο έμπιστομα και την ανάπτυξη του.

*Προηγούμενη σελίδα/Previous page: Net art, www.culturalolympics.com (2000–2004)
Πάνω/This page: Sub Rosa II (1999–2000), Ψηφιακό έργο/Digital Art*

*Δεξιά σελίδα πάνω/Right page top: The Gate (2000),
Ψηφιακό έργο/Digital Art*

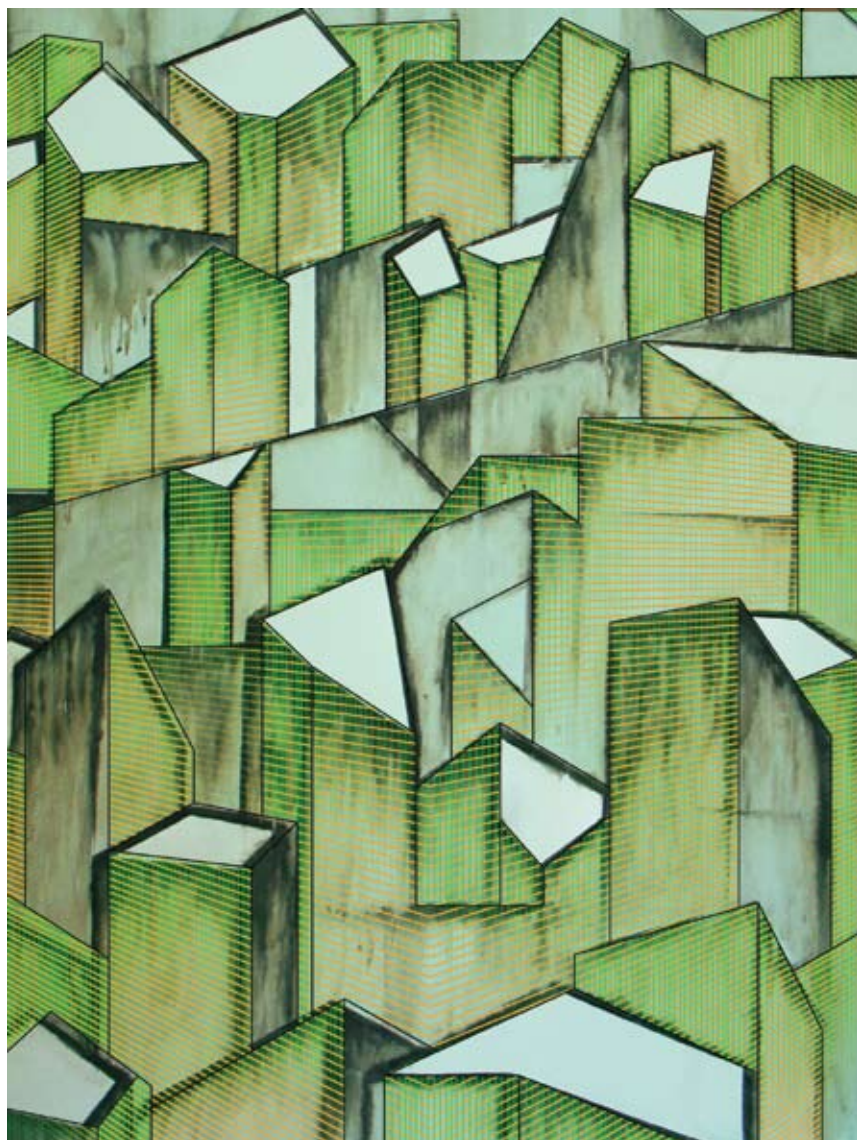
*Δεξιά σελίδα κάτω/Right page bottom: Hyperaesthesia (2010),
Video art (διάρκεια/duration: about 5') www.performingeros.com*

Αριστοτέλης Γιώργος Σοφιανόπουλος / Aristotelis George Sofianopoulos

Ο Αριστοτέλης Γιώργος Σοφιανόπουλος γεννήθηκε το 1977 στην Πάτρα. Αποφοίτησε με άριστα από την Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας, όπου σπούδασε γλυπτική με καθηγητή τον Γ. Χουλιάρá και περάτωσε τα διετή εργαστηριακά μαθήματα Πολυμέσα Υπερμέσα. Φοίτησε για έξι μήνες στην Bellas Artes de Universidad Complutense de Madrid με το πρόγραμμα Socrates Erasmus. Είναι μεταπτυχιακός φοιτητής στο Π.Μ.Σ. Ψηφιακές Μορφές Τέχνης της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών Αθήνας. Έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις Belle Arte Lamia (2007), Eyes+is Τεχνόπολις, Αθήνα (2008), Athens Video Art Festival (2009) και στην ομαδική έκθεση γλυπτικής του Δήμου Εξωμβούργου Τήνου (2009).

Aristotelis George Sofianopoulos was born in 1977 in Patra. He graduated with Honours from the Athens School of Fine Arts, where he studied sculpture under G. Houliaras and completed a two-year lab program on New Art Media. He spent six months at the Bellas Artes de Universidad Complutense de Madrid through the Socrates Erasmus programme. He is a graduate student at the Athens School of Fine Arts, studying Digital Art. His work has appeared in numerous group shows, such as the Belle Arte Lamia (2007), Eyes+is Technopolis, Athens (2008), Athens Video Art Festival (2009) and the Group Sculptural Show at Tinos (2009).

*Μελάνι σε καμβά και ψηφιακή εκτύπωση σε διαφάνεια /
Ink on canvas and digital printing on transparent surface 90 x 115*

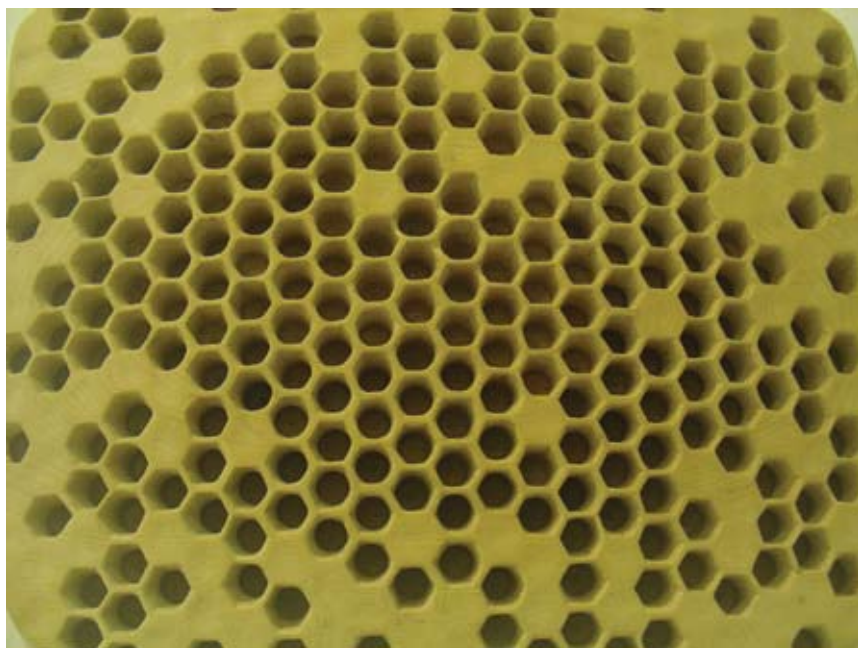

Πάνω: Ψηφιακή εκτύπωση σε μουσαμά 116 x 145

This page: Digital printing on oilcloth 116 x 145

*Δεξιά σελίδα πάνω: Γλυπτό ανάγλυφο, ξύλο 40 x 50 x 8
Right page top: Relief sculpture, wood 40 x 50 x 8*

*Δεξιά σελίδα κάτω: Μελάνι σε καμβά 90 x 165
Right page bottom: Ink on canvas 90 x 165*

Γιώργος Φερέτος / George Feretos

Ο Γιώργος Φερέτος γεννήθηκε το 1973 στην Καλαμάτα. Αποφοίτησε με άριστα από την Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, όπου σπούδασε ζωγραφική κοντά στον Α. Χριστάκη και γλυπτική με καθηγητή τον Ν. Τρανό. Έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις στη Δημοτική Αγορά της Κυψέλης (2007) και την Τεχνόπολη του Δήμου Αθηναίων (2008). Το 2009 εγκαινιάστηκε στην γκαλερί «Έκφραση» ατομική του έκθεση και το 2010 παρουσιάστηκαν έργα του στο χώρο της Art-Act. Έχει σχεδιάσει σκηνικά και ειδικές κατασκευές για το Εθνικό Θέατρο, το Θέατρο Τέχνης, το Θέατρο Αμόρε, το Θέατρο του Νέου Κόσμου, το Θέατρο Κεφαλληνίας, το φεστιβάλ Αθηνών και την Αθήνα 2004. Από το 2004 εργάζεται στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση.

George Feretos was born in Kalamata in 1973. He graduated with Honours from the Athens School of Fine Arts, where he studied painting under A. Christakis and sculpture under N. Tranos. He has appeared in group exhibitions at Kipseli Municipal Market (2007) and Technopolis (2008). In 2009 he presented a solo exhibition at the gallery “Ekfrasis” and in 2010 his works were shown at the Art-Act space. He has designed sets and special constructions for the Greek National Theatre and other major theatre groups, the Athens Festival and the Athens Olympic Games 2004. Since 2004 he works as an elementary school teacher.

Λάδι/Oil 90 x 80

Πάνω: Λάδι 50 x 50
This page: Oil 50 x 50

Δεξιά σελίδα πάνω: Λάδι 50 x 70
Right page top: Oil 50 x 70

Δεξιά σελίδα κάτω: Λάδι 50 x 60
Right page bottom: Oil 50 x 60

